

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 5 (12) - 2011

ВИПУСК З НАГОДИ ПРАЗНИКА
ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці (Долина) * Івано-Франківськ * тел. 77-45-94 * www.pkm.if.ua

ПАРАФІЯ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

СЛОВО ПАРОХА

Богосвячені особи – знак Божий на землі

Дорогі брати і сестри у Воплоченому Слові!

Ви тримаєте в руках черговий випуск нашого Парафіяльного Вісника. Він присвячений празнику Покрова Пресвятої Богородиці. З цієї нагоди ми, вже традиційно, в місяці жовтні організуємо прощу до Зарваниці, найбільшого відпустового місця в Україні. Чому саме до Зарваниці? Тому що покровителькою всіх членів нашої Чернечої Родини Воплоченого Слова в Україні є Зарваницька Божа Мати.

Кожна проща має своє намірення: за що ми її жертвуємо, за що хочемо подякувати Богові чи може випросити у Бога якусь благодать? **Цього року наше спільне намірення – за християнські родини та за богосвячених осіб (монахів і монахинь).** Саме цей рік в нашій Церкві є роком християнського покликання з особливим наголосом на покликанні до богосвяченого життя. А наступний, 2012, буде роком мирян, вірних християн. А де ж воно, покликання, народжується? У добрих і прикладних християнських родин. Отже, тут бачимо тісний зв'язок між покликанням та християнською родиною.

Ми живемо в часі так званого «вільнодумства», коли можна почути різні думки відносно богосвяченого, чи монашого життя. Багато людей кажуть, що вони не мають нічого проти, але не розуміють, як то можна жити монашим життям. Є особи, які відкрито протидіють і кажуть, що то неприродно так жити, хоча вважають себе християнами і знають, що Христос жив саме таким життям. Є ті, які постійно придумують різні речі, очорнюють, аби відсторонити молоду людину від такої думки. Є ті, які тішаються чужими дітьми в монастирі, але не допускають ані думки про посвячення власних дітей. Професор Прикарпатського Університету Олег Жерноклеєв сказав, що не розуміти чернецтва означає не розуміти Христа.

Тому ми, знову піднімаючи тему богосвяченого життя, засвідчуємо, що богосвячене життя «не є чимось ізольованим і маргінальним, а реальністю життя всієї Церкви», а що «дійсно перебуває у самому серці Церкви як вирішальний чинник її місії, оскільки воно «виражає найглибіннішу сутність християнського покликання». Можна ще і ще раз повторити, що «богосвячене життя допомагало і підтримувало Церкву не тільки в минулому, але й тепер і на майбутнє є цінним та необхідним даром для Народу Божого,

адже воно нерозривно пов'язане з її життям, святістю і місією».

Для наших роздумів хочу скористатися з доповіді Владика Венедикта (Алексійчука), єпископа-помічника Львівського на Патріаршому Соборі у Бразилії, в якому я мав нагоду брати участь разом з нашим Владикою Володимиром на початку вересня цього року. Темою Собору було власне «Богосвячене життя в УГКЦ». Сподіваюся, що для всіх нас ці тези стануть моментом призадуми над цим стилем життя. У своїй доповіді «**Чому Бог кличе до богосвяченого життя?**» Владика сказав: «Заглиблюючись у таємницю покликання відверто можемо ствердити, що ніхто не зможе до кінця збагнути, з якою метою Господь кличе до богосвяченого життя. Коли ми застановляємось над значенням слова «покликання», то розуміємо, що йдеться про поклик Божий, про Божу ініціативу. **Він є Той, хто кличе.** Отже, основою кожного покликання до богосвяченого життя є сам Бог. Він є Тим, хто обирає людину до такого стилю життя. Отже, покликання кожного з нас завжди залишається таємництвом - містерією Божого вибору. Святе Письмо неодноразово нам наголошує про це. Боже покликання на початку, як правило, є закритим для всіх нас хіба, що його можна порівняти з зерном любові, яке Бог сіє в наших серцях і яке поволі розвивається, і лише з часом ми можемо зауважити його присутність. Так пророк Самуїл, коли був покликаний Богом помазати Давида на ізраїльського царя, зустрівся з таємничістю Божого вибору. Пророк очікував, що старший син Єсея Еліяб є тим, кого Бог покликав, але отримав таку відповідь: «Бог не дивиться так, як дивиться людина» (1 Сам. 16, 7). Вибір Христом своїх апостолів не піддається людській логіці. Якщо у виборі Натаніла, можемо припустити, Бог його вибрав, бо у ньому не було лукавства, то вибір усіх інших апостолів залишається для нас таємницею. Так само є і з покликанням до богосвяченого життя. Вдивляючись у наше особисте життя, кожен з нас може розповісти історію свого покликання, вказати на тих чи інших людей, на події чи обставини, які мали вплив на покликання. Проте ми завжди є свідомі того, що, остаточно, сам Господь покликав нас до цього життя. Він вибрав і покликав нас з посеред багатьох наших друзів і знайомих, близьких і рідних.»

«Христос постійно кличе вибраних

Патріарший Собор (Бразилія), вересень, 2011 рік

осіб, щоб йшли за Ним і навколо Нього творити спільноту. Ця посвята Богіві є особистою відповіддю Христові на Його покликання. Хто відповідає на це покликання зобов'язується в свою чергу до провадження свого життя згідно ідеалу, який бачить в особі Христа. Богосвячені особи зобов'язуються до наслідування Христа в дуже особливий спосіб, маючи бажання вдвлятися в Нього і переносити на себе всі риси Його особи. Особливо, в уподібненню Йому в любові до інших. Тоді немов би Христос стає видимим в богосвячених особах...

Отож, повертаючись до нашого питання, чому Бог кличе до богосвяченого життя, ми лише можемо зазначити, що то Він кличе, Він вибирає, невідомо кого, як, чому й коли. Це таємництво... Ми лише можемо констатувати той факт, що богосвячене життя є своєрідним Богоявленням і явленням Царства Божого і вказувати іншим цей правдивий образ буття кожної людини. З цього без сумніву випливає головне завдання богосвяченої особи - вказувати своїм життям, що

значить бути християнином».

І завершимо наше роздумування словами Блаженного Папи Івана Павла II до християнських родин: «До вас звертаюсь я, християнські родини. Батьки, будьте вдячні Господеві, якщо він покликав вашу дитину до богосвяченого життя. Це треба вважати за велику честь для родини, коли Бог схоче зглянутися на неї й обрати одного з її членів, щоб запросити ступити на шлях євангельських рад! Плекайте у собі бажання віддати Богові свою дитину для служіння Божій любові у світі».

Тому, дорогі приятелі нашої Чернечої Родини Воплоченого Слова, просимо Вас молитися за наших отців, братів і сестер, за наше служіння, щоб ми мали силу та готовність гідно жити нашим богосвяченим життям, за те, щоб ми були вірними монашим обітам і могли служити Богові і Вам. Єднаймося також спільно у молитві за нові покликання до наших монастирів, бо «жнва великі, а робітників мало».

Бажаємо Вам гарної прощі до Зарваниці та плідного духовного зросту.

o. Йосафат БОЙКО, ВС

Молитва Митрополита Андрея за українську родину

Боже великий, Боже отців наших! Дай нашому народові якнайбільше добрих, святих християнських родин. Дай нам таких батьків, які голосно й відверто признавалися б до божественної Твоєї євангелії і до Твоєї служби. Дай нам батьків, які для своїх дружин були б прикладом християнського життя, правдивими опікунами та добрими провідниками в житті. Дай нам таких матерів, що вміли б добре, по-християнськи виховувати своїх дітей, а для своїх чоловіків були б поміччю, потіхою та доброю радою. Дай нам таких дітей, які були б потіхою та славою батьків і красою свого народу. Благослови, всемогутній Боже, український нарід. Даруй йому ласку вірно Тобі служити і доступити колись вічної нагороди в небі, бо Тобі, Боже, у Святій Тройці єдиний, Отче, Сину і Духу Святий, належить вся слава, честь і поклон на віки вічні. Амінь

120-ЛІТТЯ СВЯТКУЮТЬ БРАЗИЛІЙСЬКІ «УКРАЇНЦІ»

Українці виїхали до Бразилії 120 років тому. Тепер там живуть їхні діти, внуки, правнуки... Більшість з них ніколи не бачили України особисто, але вони говорять по-українськи, вони співають коломийки, вони вміють танцювати гопака. Вони люблять Україну.

З нагоди такого ювілею я мав нагоду побувати у Бразилії протягом двох тижнів у місяці вересні. Супроводжував нашого Владика Володимира (Віттишина). Ще з нами був ректор Івано-Франківської Духовної Семінарії о. Олександр Левицький та кілька представників монастирів.

Саме у Бразилії відбувався Патріарший Собор «Про Богопосвячене життя в УГКЦ» та Синод Єпископів. А попри це ми мали нагоду відвідати деякі чудові туристичні місця цієї країни та монастирі нашого Згромадження Воплощеного Слова.

Тому хочу поділитися з Вами побаченим і пережитим, на що наголошував Блаженніший Святослав, щоб всі делегати Собору та поїздки до Бразилії старалися розповідати іншим про те, що відбувалося. І я би хотів розділити мою розповідь на кілька етапів.

БРАЗИЛІЯ ТА УКРАЇНЬСЬКА ДІАСПОРА

30 серпня 2011 до Прудентополя прибуло багато українців. Цікаво, що це місто, де на вулиці до тебе вітаються «Слава Ісусу Христу», а на вітринах магазинів є українські сувеніри. У магазинах, де продається модний одяг, можна побачити манекенів, одягнених в шаравари та вишиті сорочки. Тут можна придбати українські вишивки, писанки та інші речі, які говорять перехожому, що то не є звичайне бразилійське поселення. До речі, як я довідався перед від'їздом, сувеніри привозять саме з України.

У кінці XIX – на поч. XX ст. до Бразилії переїхало понад 5 млн. європейських і азіатських іммігрантів. У цей період значно піднялася бразилійська промисловість, відчутно розвинулися її внутрішні райони. Бразилія складається з 26 штатів та 1 федерального округу, всього 27 «федеративних одиниць», розбитих на 5 регіонів.

В одному з штатів південного регіону, штаті Парана знаходиться місто Прудентополіс. Це є стара українська назва Прудентопіль і його називають столицею української Бразилії. За підрахунками тут живе приблизно 50 тисяч мешканців, з яких 75% є українського походження. Саме місто було офіційно засноване у 1894 році указом губернатора штату Кандіда Ферейра ді Абреу. З 1896 року починається українська імміграція до міста, коли до нього прибуло 1500 сімей або близько 8 тис. осіб.

З 1895 по 1911 рік сюди приїжджали великі групи, особливо із Західної України і поселялися у штатах Парана та Санта Катаріна, головню в м. Прудентополіс, Дорізон (та околицях) та Ірасема. Ці люди повинні були пристосовуватися до нового клімату, до нових умов життя, тому саме

єдність та спільність у багатьох речах допомагала їхньому розвитку.

1896 року з України приїхали перші єпархіальні священники о. Михайло Михалевич, о. Никон Роздольський, о. Іван Волянський та інші. Перший з них був з Тернопільщини, але повернувся додому, бо був одружений і місцевий єпископат не дозволив йому служити. 1897 року приїхав сюди перший священник василіянин о. Сельвестр Кизима (зі Львова).

Протягом 1900-1910 років створено перші українські католицькі парафії в Маллет, Прудентополіс та Іваї, які підлягали під юрисдикцію курибського латинського єпископату. 10 травня 1958 року Папа Пій XII іменував першого українського єпископа для Бразилії - Преосвященного Кир Йосифа Романа Мартинця, ЧСВВ, як єпископа-помічника Кир Жайме де Баррос Камара. На даний час Єпархом є

рив», військовополонених, політичних біженців, українців, що воювали на боці Німеччини проти СРСР.

ПАТРІАРШИЙ СОБОР

У Прудентополі в ці вересневі дні було багато руху. Хоча місцеві мешканці звикли змалечку бачити монахів і монахинь на своїх вулицях, але зараз вони бачать щось особливе. Тут зібралися представники УГКЦ з тридцяти архієпархій, єпархій та церковних осередків з цілого світу. 31 серпня відбулося офіційне відкриття Собору «Про Богопосвячене Життя в УГКЦ» в парафіяльній церкві св. Йосафата (збудованій 1928 р.). А соборові засідання проходили в колишній новіціатській каплиці монастиря сестер Служебниць НДМ. Собор завершився 4 вересня урочистою відправою у величому

Кир Володимир Ковбич, ЧСВВ, а Кир Мирон Мазур, ЧСВВ є єпископом помічником.

Сьогодні Єпархія налічує 23 парафії та 2 адміністратури, які мають 236 місць для богослужіння (храми та різного роду каплиці по українських колоніях). Тут служать 20 єпархіальних священників та 60 ієромонахів василіян.

На території Єпархії працюють Сестри Служебниць Непорочної Діви Марії, які відзначають свій 100-літній Ювілей місії у Бразилії. Перших сім сестер приїхали сюди 1911 року з Галичини, а сьогодні тут діє понад 300 сестер у 40 домах. Тут є Згромадження Сестер Катехиток св. Анни (засноване в Бразилії в 1932 році). З 1972 року тут служать сестри Василіянки, які приїхали сюди з США та Аргентини, а з 1983 року і сестри Св. Йосифа. У 1940 році тут був заснований і світський Інститут Катехиток Серця Ісусового. Зараз, тут є приблизно 150000 українців греко-католиків.

Після II Світової Війни припадає нова імміграція – у 1946 році сюди прибуває понад 200 тисяч чоловік з колишніх захоплених Німеччиною «остарбайте-

парафіяльному домі св. Йосафата.

Блаженніший, відкриваючи Собор, зазначив, що Патріарший Собор УГКЦ є всецерковним тілом, яке об'єднує єпископат, духовенство, богопосвячених осіб та мирян всієї Церкви. «Ця помісна Церква свого права, хоча і розпоросена по цілому світі, однак, живе як єдине ціле згідно свого патріаршого

устрою та продовжує давню традицію соборования Київської Церкви». Метою Собору було визнати і засвідчити особливу цінність та життєву необхідність богопосвячених осіб у житті Церкви, а завдання, яке ставить перед собою Церква через Собор – це створити необхідні умови для розвитку покликаних до богопосвяченого життя та всесторонньо допомогти спільнотам богопосвячених осіб у здійсненні їхнього післанництва; а також плекати місійну духовність в житті богопосвячених осіб.

Закінчення на 3-й стор. ►

► Закінчення, поч. на 2-й стор.

ПІЗНАЮЧИ БРАЗИЛІЮ

Після завершення Собору, відразу в неділю 4 вересня, всі владика переїхали до Куритиби на Синод Єпископів, а ми, інші делегати Собору мали тиждень, щоб краще пізнати країну, яка нас гостила та українські спільноти в цій частині Бразилії. Відвідали водоспади у «Фос де Ігуасу». Більша частина водоспаду знаходиться на аргентинській стороні, де знаходиться також вхід у так звану «горловину диявола». Ми бачили цю частину з бразилійської сторони. Відвідали також «Ітайпу» – це гребля та гідроелектростанція на річці Парана на кордоні між Бразилією і Парагваєм. Назва походить від імені острова, який існував біля місця будівництва греблі. За деякими дослідженнями на станції працює 9 чоловік українського походження.

Також відвідали Парк птахів та українські поселення і парафії (найстаршу українську церкву у Бразилії, яку зараз розмальовує одна сестра Службниці і яка належить до пам'яток архітектури

Бразилії – храм св. Архистратига Михаїла, у Серра дел Тігре в Маллеті). Відвідали місто Маллет, де знаходиться прекрасна церква та Мала Семінарія св. Йосафата.

МОНАСТИРІ ЗГРОМАДЖЕННЯ ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА У БРАЗИЛІЇ

У неділю 11 вересня відбулося заключне святкування у Куритибі – завершальна Божественна Літургія у клубі «Полтава» та святковий обід. Гості почали роз'їжджатися, а я з Владикою Володимиром Війтишином та Владикою Миколаєм Сімкайлом відлетіли до Сан Пауло, де нас в аеропорті зустрів о. Фабіо, священник нашого Згромадження, а відтак ми поїхали до семінарії, що знаходиться на окраїні міста. Нагадуємо, що Сан Пауло має понад 11 млн. жителів.

Настоятелем Бразилійської Провінції «Nuestra Señora de Aparecida» є о. Анібал Карам, якого на той час не було, а його заміняв і нас супроводжував о. Андрес Фурлан. Майже всі наші дома (латинського обряду) знаходяться у дієцезії Санто Амаро, де єпископом є Владика Фернандо Антоніо Фігейредо. Згромадження є від 1994 року у Бразилії на парафії, створеній і названій на честь Згромадження «Воплоченого Слова». Парафія налічує приблизно 200 тисяч вірних. У 1997 році було засновано малу семінарію «Св. Тарсікія», де ми з Владиками обідали в понеділок 12 вересня, і на даний час є 16 малих семінаристів. А у 2002 році відкрили Велику Семінарію «Блаженного Хосе де Анчетта», святий який заснував місто Сан Пауло і реліквії якого знаходяться у цьому місці. Попри декілька парафій у найбідніших районах Сан Пауло, отці опікуються Домом Милосердя Св. Луїджи Орїоне, доглядаючи за психічно та фізично неповносправними.

Отці організували одну зустріч з отцями та семінаристами, на якій я розказував про Церкву в Україні та про працю отців і сестер в Україні, показуючи фотографії.

Відтак ввечері Владика відслужили Божественну Літургію у семінарійній каплиці по-українськи, а для присутніх ми надрукували текст по-іспанськи, оскільки більшість членів розуміє цю мову (Згромадження засноване в Аргентині, де користується іспанська мова). Я співслужив і одночасно дякував, а брати, отці та сестри співали по-українськи «Господи помилуй» і «Подай Господи».

Ввечері, після спільної вечері, всі отці та семінаристи сідали навколо двох владик і розпитували про Церкву в Україні і зокрема про період переслідування, бо наші Владика як священники служили у підпіллі.

Наступного дня ми відвідали місто Сан Пауло і зокрема пам'ятник незалежності, церкву з гробом св. Паоліни, Катедральний Собор і відомий Сантан-дер, банк, з приміщення якого можна бачити ціле місто – понад 150 метрів висоти.

А в останній день нашого перебування в Бразилії ми відвідали сестер, бо саме цього дня 14 вересня за григоріанським календарем був Празник Воздвиження Чесного Хреста. Ми відслужили Божественну Літургію і мали святковий обід у монастирі сестер. Опісля сестри, як і семінаристи в понеділок,

уважно слухали розповіді Владик про Церкву в Україні. І відразу, попросившись, ми поїхали в аеропорт, щоб відлетіти до України.

Дякую Богові, Владиці та моїм настоятелям за таку чудову можливість відвідати Бразилію та взяти участь у стількох заходах Церкви.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

Божі Заповіді потрібно знати

Катихитична наука №7

1-а Заповідь Божа:

СПОСОБИ СЛУЖІННЯ ЄДИНОМУ БОГОВІ

Розважаємо першу заповідь Декалогу, яка говорить: «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів крім мене». У цій катехизі звернемо нашу увагу на способи служіння єдиному Богові.

Бог любить людину безумовною, досконалою любов'ю. Оскільки людина створена на образ і подобу Богу, тому теж і вона покликана любити Бога та ближнього в подібний спосіб. Коли когось любимо, то прагнемо з усіх сил перебувати разом з тією особою, прагнемо виконувати усі її добрі побажання. Не рідко вимагає це жертви з власних планів і бажань. Саме жертва є ознакою правдивої любові.

Як же можемо виявити нашу любов до Бога? Як і в який спосіб маємо Йому служити? Ми вже сказали, що любити Бога це виконувати Його волю, та перебувати близько Нього, приступаючи до Святих Тайн. Вияв-

ляти Богові свою любов це служити Його маєстатові, це хоронити себе перед спокусами та гріхом. Як завжди Христос дає нам приклад як маємо це чинити. Він говорить: «Написано бо: Господу Богу твоєму поклонись і йому єдиному будеш служити» (Мт. 4,10). Перша заповідь Божа пригадує нам, що з віри, надії та любові до Бога впливає обов'язок служіння Йому. Катихизм пояснює, що служити Богові і віддавати Йому поклін можна через Адорацію тобто богопоклоніння, через молитву, жертву, обітницю та обіти (2135).

Адорація, або по-українськи – богопоклоніння є першим актом чесноти релігійності. Покланятися Богові означає визнавати Його, як Творця і Спасителя, як Господа і Владика всього що існує, як безконечну любов та милосердя (ККЦ, 2096). У розмові із самарянкою Господь Ісус навчає нас як належить почитати Бога: «Надійде час ба вже і тепер він,

що справжні поклонники Отцеві кланятимуться в душі і правді. А таких поклонників шукає собі Отець. Бог – Дух, і ті, що Йому поклоняються, повинні в душі і правді поклонятися» (Ів. 4, 24).

Дуже часто ми, стоячи перед святими іконами, чинимо на собі хресне знамено, схилиємо голову й коліна, б'ємо доземні поклони, запалюємо свічки й лампади, жертвуємо на храм, прикрашаємо його. Все це що-правда є вшануванням, служінням і поклонінням Богові, однак має воно виключно зовнішній характер. Таке поклоніння ще не є поклонінням в душі і правді. Бог бажає від нас більшого – прагне поклоніння нашого серця.

Бог – це дух, говорить Господь жінці-самарянці, тому поклонятися і молитися до Нього потрібно духом. Для поклоніння Богові ми в основному збираємося в храмах. Але чи завжди духом там поклоняємося Йому? Якщо ми молимося неширо і неуважно, якщо схилиємо голову, коліна, вимовляємо слова молитви, а духом блудимо, линемо до справ земних, то це, очевидно, не буде поклоніння Богові духом і правдою,

о. Роман ВЛАШИН

тому що дух наш не приймає участі в такому поклонінні. І навпаки, коли дух наш невидимо веде бесіду з Богом - Духом, коли він від землі підноситься вгору, від предметів видимих до невидимих, коли горить любов'ю до Бога, входить у світ духовний, тоді ми поклоняємося Богу духом.

Поклоніння – це подяка Богові за все, що Він зробив. Бог урятував нас від вічної загибелі. Бог любить нас і дає нам усе необхідне. Бог скеровує та наставляє нас. Як ми можемо не дякувати Йому?! Бог святий, праведний, люблячий, милосердний і сповнений благодаті.

Закінчення на 5-й стор. ►

МАРІЯ ТА ЇЇ ЧУДОТВОРНІ ІКОНИ

**«До Богородиці з запалом нині прибіжим грішні і смиренні,
і припадім у покаянні взиваючи з глибини душевної:
Владичице, поможи, змилосердившись над нами!» (Тропар)**

Святкування Празника Покрови Пресвятої Богородиці є черговим виявом особливішої любові та вшанування Божої Матері в нашому народі.

Марія, яка за своє життя пережила радість, горе, смуток, але найбільше, що вона перенесла – це важкий тягар хреста разом зі своїм улюбленим Сином Ісусом. Колись праведний Симеон, звертаючись до молодої Марії сказав: «Та й тобі самій меч прошіє душу» (Лк. 2,35), і тільки зараз Вона розуміє страшну і бездонну глибину тих пророчих слів. Тому, так багато перетерпівши, Вона радо спішить допомогти у наших нещастях і бідах. Марія завжди радо відкликається на наші прохання і готова зробити все, щоб ми були щасливі і щоб нам було добре.

«Невже ж забуде молодиця своє немовля? Не матиме жалю до сина свого лона?» (Іс 49,15). Так, земна мати може це зробити, але тільки не Небесна Ненька. Стоячи під хрестом, відчуваючи страшний біль від втрати Свого Сина, Вона приймає всіх нас за своїх дітей. Саме це було останнім заповітом помираючого на хресті Ісуса – опікуватися людством, яке Христос уособлював у своєму учневі Іванові: «Ось син Твій!» (Йо. 19,25).

Коли одну маму, яка мала багато дітей, запитали, кого вона найбільше любить і за ким би найбільше сумувала у випадку втрати, та відповіла: «Який би палець не відрізав – все-одно буде дуже сильно боліти». Саме так, а то і ще більше любить всіх нас – своїх дітей, Пресвята Богородиця.

В ході історії, Марія залишала безліч виявів своєї любові до нас, грішних і немічних людей. Яскравим свідченням цієї любові є празник Покрови Пресвятої Богородиці, який наша свята Церква відзначає 14 (1) жовтня. Саме він пригадує нам, як Марія заступилася за своїх дітей, і відігнала лютих ворогів.

Це чудо сталося в далекому 911 році в Константинополі. Саме тут, у Влахернському храмі зібралися жителі міста, щоб просити заступництва від нападу племені сарацинів (предків теперішніх турків), які хотіли зруйнувати християнське місто. До кого було прибігати бідним християнам, як не до своєї Небесної Неньки.

Уявімо собі на мить, якою була їхня молитва. Вони молились, а вже завтрашній день вияв на них подихом смерті. В цей момент все забувається – земні турботи, клопоти, вся суєта, бо вже є привідкритими двері у вічність. Саме в цей момент, жителі славного міста Константинополя виконують заповіт Христа: «Якщо ви не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство» (Мт. 18,3). Саме так, беззастережно, з повною надією та довір'ям вони просять помочі у своєї Неньки, Богородиці. Своєю щирою молитвою з усім людом возносив і праведний Андрій, який прийняв на себе подвиг юродства Христа ради. В місті з нього сміялись та часто били, приймаючи за божевільного. Але він з радістю терпів усі ці знущання, ходив по вулиці в одній сорочці, часто про-

водив ночі на холоді, а милостиню, яку просив, роздавав іншим жебракам. За ці подвиги Господь нагородив його даром прозорливості.

І цього вечора, проводячи всенічне славослов'я у храмі разом із жителями Константинополя, святому Андрію об'являється дивне видіння: бачить він величаву жінку, що наближається до царських воріт у супроводі багатьох осіб. Святий Іоан Предтеча та Іоан Богослов підтримували її своїми руками, а численні святі в білих одягах – одні перед а інші за Нею, і всі співали гімни та духовні пісні. Підійшовши до амвону (підвищення перед Царськими воротами), вона приклонила свої коліна і довго молилася.

А був зі святим Андрієм і його учень, Епіфаній. Підійшов до нього св. Андрій, і питає: «Чи бачиш Пані і Царицю світу?» – «Бачу, отче духовний, і жахаюся» – відповів той.

А в той час Богородиця, закінчивши молитися на цьому місці, підійшла до престолу і там продовжила засилати свої мольби до Свого Сина і Бога нашого за врятування християнського народу від іновірців. Після цього Вона зняла з себе світле, мов блискавиця, покривало (покрыв), яке мала на своїй голові, і, тримаючи його торжественно своїми пречистими руками, розпростерла його над усіма людьми, що молилися в церкві, а відтак і над усім народом.

«Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Мт. 5,8) – говорить Христос до кожного із нас. Відтак тільки двоє людей, які віру виявляли своїм благочестивим життям, отримали доказ правдивості цих слів. Святий Андрій і Епіфаній довго споглядали на це дивне чудо, на вияв безмежної любові і милосердя Божої Матері над безпомічними людьми. За вірою їхньою отримали вони благодать від Господа, якої випросила їм Пречиста Діва Марія, бо Вона є «захистом сиріт, скитальців пристановище, засмучених радість і скривджених покровителька», як читаємо у молитві.

«За всіх Ти молишся, благає. За тих, що прибігають з вірою під могутній Твій покров...» – співаємо в молебних стихирах. Богородиця любить кожного з нас, незалежно ні від віку, ні від статусу. Так і в цьому чуді, Вона не відділяла поганих людей від добрих і благочестивих, а покрила покровом своєї благості всіх, хто просив у неї захисту і помочі.

Так свою прихильність до грішного роду людського Богородиця виявляла у всіх часах. Навіть зараз, у XXI столітті, Вона невтомно випрошує в Бога ласк для кожної своєї дитини, хто б не просив у неї.

«Діва днесь предстоїть у церкві і з ликами святих невидимо за нас молиться Богу». Саме тут, у церкві, вона чекає на кожного. Ми звертаємося до неї через її святі ікони. За передаванням, перша ікона була написана саме на честь Пресвятої Богородиці, і її автором вважають святого апостола і євангелиста Луку. Тому ікону можемо назвати двирима чи мостом,

що з'єднує нас з особою, зображеною на ній, щоб за посередництвом цього святого вимолювати благодаті у Творця всього.

Молячись перед іконами Богородиці, ми не чинимо простий монолог, але цей зв'язок є двосторонній. Через ікони Богородиця швидше вислуховує нас, але є ще такі ікони, через які Вона допомагає нам в особливіший спосіб. Вони називаються чудотворними.

Пресвята Богородиця милується і любить наш український народ, тому в нас є дуже багато чудотворних ікон, через які швидше отримуємо те, чого просимо.

Одною з дуже шанованих ікон нашого краю є **Погінська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці**. Вона знаходиться у мальовничому селі Погоня, недалеко від Івано-Франківська. Перші письмові згадки про цю ікону датуються XVII століттям. Вона була написана невідомим автором не пізніше 1650 року. Через велику кількість чуд, що ставалися за її посередництвом, Єпископ Атанасій Шептицький, у 40-х роках XVIII століття офіційно проголосив ікону «благодатною», тобто чудотворною.

У 70-х роках XVIII ст. на пожертви прочан було виготовлено срібні позолочені шати та корони. Але вже в часі церковної реформи Австрійського цесаря Йосифа II, з ікони забрали всі шати, корони, 25 вот (вота – це особлива жертва, яка віддавалася в дар святому перед іконою), 2 ордени та інші коштовності.

Але люди завжди йшли до Богородиці і молилися перед її Погінською іконою. Тому у 1908 році Папа Пій X своїм декретом наділив головний престіл монастирського храму Успення Пресвятої Богородиці привілеєм чотирьох відпустів у році.

Після ліквідації комуністичною владою УГКЦ, чудотворну ікону на прохання вірних було перенесено до сусіднього села Пшеничники. Там вона довго знаходилася на горіщі однієї з парафіянок. Саме в цей комуністичний час ікону було поранено. Зробив це один КДБіст, який пустив у церкві кулеметну чергу по всіх іконах. Сліди від цього вандалізму залишилися і досі – на правій верхній частині рами, та на правій

руці Богородиці.

У 1992 році ікону було передано до новозбудованої каплиці на території монастиря в Погоні, а після реставрації, 27 червня 2001 року ікону благословив Святіший Отець Іван Павло II, Папа Римський, під час апостольської подорожі по Україні.

Іншою чудотворною іконою, яку дуже люблять у нашому краї, та й далеко за його межами, є **Гошівська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці**. Вона є копією Ченстоховської (Белзької) чудотворної ікони.

Знаходиться у с. Гошів, на Ясній Горі. Відомості про неї сягають першої половини XVIII ст. В тих часах вона перебувала в домі українського шляхтича Андрія Шубая (на Тернопільщині). Тут і відбулося перше чудо: під час пожежі, яка знищила весь будинок шляхтича, стіна, на якій була ікона та сама ікона залишилися неушкодженими.

У 1736 році, коли вона знаходилася у домі іншого українського шляхтича Михайла Гошовського (була подарована Андрієм Шубаєм), на обличчі Богородиці з'явилися краплини, ніби роса, а з її очей потекли сльози. Тоді, налякавшись, він передав ікону до монастиря на Ясній Горі.

У 1737 році Митрополит Атанасій Шептицький офіційно проголосив ікону чудотворною. Цього ж року її реставрували та відновили, а також були виготовлені позолочені шати і корони, оздоблені коштовним камінням.

В часі воєнних дій II Світової війни, монастир зазнав чималих руйнувань, проте ікона і стіна, на якій вона знаходилася, не мали жодної подряпини. В цей час ікону на збереження передали жителям села Гошів.

І аж у 2001 році чудотворна Гошівська ікона знову повернулася до монастиря на Ясній Горі, де перебуває і донині, славлячи значними чудесами Господа і Пресвяту Богородицю.

Іншою іконою, до якої звидусіль прибувають паломники є **Крилоська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці** (зараз Галицька ікона Божої

Закінчення на 5-й стор. ►

► Закінчення, поч. на 4-й стор.

Матері з Крилоса). Знаходиться вона у селі Крилос, біля славного міста Галич, столиці Галицької держави. Як розповідають перекази, цю ікону галицькі князі отримали з Царгорода, з яким підтримували тісні культурні та дипломатичні зв'язки. Відтак вона знаходилася в Успенському соборі. Коли ж собор був зруйнований монголо-татарами, ікона дивом уціліла. З часом її сліди губляться, і аж у XVIII ст. чудотворна Богородична ікона знову повертається на галицькі терени.

Вперше ікону побачили жителі с. Сокіл, де колись стояв монастир. Вона з'явилася на дубі. Селяни зняли її, і віднесли до церкви, а на тому місці побудували капличку. Однак ікона чудесно зникла з церкви, і знову з'явилася у лісі. Згодом було зроблено ще кілька спроб занести її до найближчих церков, але вони

були невдалими. І ось, одного серпневого дня, у день Успення Пресвятої Богородиці, коли на Крилоську гору прибуло кілька тисяч прочан, вони, разом зі священниками, з великими почестями перенесли ікону Божої Матері і поставили у вітварі над престолом. У своїх ширих молитвах всі просили Марію, щоб її ікона залишилася тут, і благословляла з цієї гори весь народ. Цього разу Богородиця, вислухавши щирі молитви, залишила свою ікону яка більше ніколи не зникала.

В часі I Світової війни Успенська церква зазнала сильних руйнувань від гарматних обстрілів: горіли дах, іконостас та церковний інвентар, але чудотворна ікона залишилася неушкодженою.

В комуністичний час, на початку 60-х років, церковне приміщення було перетворене на філіал Івано-Франківського краєзнавчого музею. Відтак наприкінці 80-х років, серед уламків церковних речей, що були на хорах церкви, крилошани знайшли ікону, яку згодом відреставрували і поклали на те місце, де вона перебувала до війни.

Ще однією іконою, яку дуже люблять і почитають на наших теренах, є **Зарваницька ікона Пресвятої Богородиці.** Ця ікона належить до найдавніших чудотворних ікон України. Ймовірно вона походить з XIII століття. Один із народних переказів оповідає про київського монаха, ймовірно уродженця Галичини, який повертався в рідні краї із зруйнованого монголо-татарами Києва. Постійно втікаючи, дійшов до річки Стрипа, впав від втоми. Знеможений до краю, у молитві просив Богородицю, щоб взяла його під свою опіку. Умиротворений молитвою, заснув. Уві сні

йому з'явилися Пречиста Діва Ма-рія і два ангели з білими ліліями в руках. Чернець упав перед Богородицею на коліна, а вона, посміхнувшись, доторкнулася до нього омофором. Монах прокинувся у чарівній долині, оповитій густим лісом. Вражений красою місцевості, побачив над дже-релом ікону Пресвятої Богородиці з Ісусом на руках, котра світилася.

Чернець залишився там. Згодом збудував капличку, куди помістив ікону; опісля тут звели церкву з монастирем. Село, що виникло біля цього святого місця, назвали Зарваницею. За переказами, ікона не раз зупиняла ворожі напади, а вода з джерела зцілювала калік і хворих.

В парохіальній хроніці с. Золотники, що коло Підгаєць, було поміщено історичну записку з XIII ст., яка свідчить про село Зарваницю.

Коли у 1754 р. на місці згорілої

дерев'яної церкви була побудована мурована церква Пресвятої Трійці, то до неї було перенесено ікону Зарваницької Матері Божої.

Дня 23 червня 1867 р. Апостольська Столиця за понтифікату Святішого Отця Пія IX, Папи Римського видала Декрет відповідно до якого Чудотворну Зарваницьку ікону Божої Матері було короновано, а селу Зарваниці був наданий привілей відпустового місця.

Коли в краю наступило атеїстичне лихоліття радянського комуністичного режиму, то відпусти до Зарваниці було заборонено. Церкву було перетворено на склад, а каплицю висаджено в повітря. Проте чудотворну Зарваницьку ікону Матері Божої вірні зберегли. Її переховували в себе вдома парафіяни. І лише у 1988 р. передали її до церкви.

Ця ікона має особливе значення і для нашого Згромадження в Україні, оскільки саме вона є покровителькою нашої Делегації. І тому щорічно перед празником Покрова Пресвятої Богородиці наша Чернеча Родина організовує величну прощу, щоб віддати честь Богородиці, зображеній у Зарваницькій іконі.

Тож завжди уповаймо на Боже милосердя за посередництвом Пресвятої Богородиці, бо якщо ми здобудемо милосердя в Її очах, то Вона завжди буде заступатися за нас перед тронем Всемилостивого Бога. Святий Йоан Золотоустий, говорячи про любов Богородиці до нас, каже, що Вона є: «Перша Спадкоємиця Божественних Дарів і перша Роздавальниця цих дарів і благословень людям, які шукають допомоги у Господі і милостей у Неї. Так буде завжди, до останньої години й миті життя світу».

Божі Заповіді потрібно знати

► Закінчення, поч. на 3 стор.

«Достойний Ти, Господи і Боже наш, прийняти славу, честь і силу, бо Ти створив усе, і завдяки Твоїй волі все постало і було створене!» (Об, 4.11)

Молитва – це акт віри, надії та любові приписаний першою Божою заповіддю. Молитва це піднесення Духа до Бога, це вираження нашого поклоніння Йому. Молитва прослави і подяки, заступництва і прохання – це вияв любові до Творця.

Молитовний труд – найважчий духовний подвиг, який звершує кожний християнин на шляху до спасіння. Святі отці навчають, що дар молитви не можна осягнути без наполегливої внутрішньої праці та дисципліни розуму. Однак слід пам'ятати, що вчимося молитви не через метод, але через поглиблення віри і духовного пізнання та розуміння Божих правд.

Де і коли можна молитися до Бога? Молитися до Бога можна скрізь, тому що Бог є Дух і перебуває всюди: і вдома, й у храмі, і в дорозі. Християнин зобов'язаний молитися щоденно, вранці і ввечері, перед їжею і після неї, перед початком і після завершення будь-якої справи. Така молитва називається приватною. У недільні та святкові дні, а також у будні, коли ми вільні від своїх занять, ми повинні ходити молитися в Божий храм, де збираються такі як ми християни; там ми молимося спільно, всі разом. Така молитва називається громадською, або церковною. Спільна молитва має велику силу. Ісус казав: що те про, що двоє однозгідно попросять буде їм дано.

Бог любить своє творіння, любить кожного з нас. А тому ми так само, як до свого рідного батька чи матері, можемо завжди, в будь-який час дня і ночі, звертатися до Бога – до нашого Отця Небесного. Господь добрий і милосердний тому якщо від щирого серця, з вірою і ревністю проситимемо Його про вдоволення потреб, Він неодмінно виконає наші бажання і дасть усе, в

чому ми маємо необхідність. При цьому потрібно цілковито покластися на Його святую волю і терпляче чекати, тому що тільки один Господь знає, що і коли нам дати – що нам корисно, а що шкідливо. Погано робить той, хто не молиться бо без молитви людина перестає любити Бога, забуває про Нього і не виконує свого призначення на землі, тобто чинить гріх.

Іншим способом, яким можемо виявляти нашу любов до Бога є жертвоприношення. Жертва складена Богові це вияв вдячності, благання і єднання з Ним. Щоб стати правдивою, зовнішня жертва повинна бути вираженням жертви духовної: «жертва Богові – дух сокрушений, серцем сокрушеним і смиренним Бог не погордить» читаємо у Псалмі 50. На іншому місці Господь говорить через пророка Амаса: «Мені осоружні, мені обридли ваші свята; ваші вчисті збори мені не до вподоби. Хоч ви мені принесете всепалення та ваші хлібні жертви, я їх не прийму» (Ам 5,21-22)

Усі жертви Старого завіту як мого перепросити Бога за гріх прародичів Адама і Єви. «Тому входячи у світ (Ісус), говорив: «Ти не хотів ні жертв ані приносу, але приготував еси тіло мені. Ти не вполював собі ні всепалень, ні жертви за гріхи. Тоді я сказав: ось іду бо в сувої книги написано про мене, щоб учинити твою волю Боже». Силою тієї волі ми освячені приносом тіла Ісуса Христа раз на завжди – читаємо в листі до Євреїв (Євр. 10, 5-7,10) Єдиною досконалою жертвою переблагання стала жертва, яку Христос приніс на Хресті, цілковито віддавши себе любові Отця і виведна для нас спасіння.

Говорячи про жертву Христа, належить звернути нашу увагу на ще один її аспект, а саме, що є вона вічною жертвою вічного і найвищого священника. Вічна – бо неухабно повторюється в безкровний спосіб на престолі під час кожної Божественної літургії. Ісус є тим «хто приносить і кого приносять, хто приймає і кого роздають» – читаємо в молитві херувимської пісні.

Чи ми є свідомі того, що під час Божественної Літургії, в містичний спосіб ми присутні на Голгофі, де Ісус – Вічний Священик – складає з себе самого безкровну жертву переблагання? Священик, якого ми бачимо біля вітваря під час літургії, тільки бере участь у священстві Христа, є його знаряддям. Христос використовує його руки, губи. На кожній Службі Божій ми присутні на тій самій жертві, того ж Христа, тільки тут Він є у вигляді хліба. Але мета Його така ж сама: спасіння світу, прослава Бога і Володаря, подяка Йому за дари та благословення, прохання прощення гріхів і нового милосердя.

Наступним виявом нашої любові до Бога є обітничі і обіти. У різних обставинах християнин покликаний складати Богові обітничі. Такі Святі Тайни як Хрещення і Миропомазання, Подружжя і Рукоположення завжди з ними пов'язані. Як акт своєї особистої відданості, християнин також може обіцяти Богові певний вчинок, молитву, милостиню, прочанство тощо. Вірність обітничам, складеним Богові є виявом любові до Нього і поваги до Його величі. Обіт – це свідомо і добровільна обітниця, складена Богові, у якій людина посвячує себе Йому або обіцяє виконати якимсь добре діло. Виконуючи свої обіти, людина приносить Богові те, що Йому було обіцяне чи посвячене в жертву.

Отож, богопоклоніння в душі і правді, в любові і вдячності – це вияв пошани до Творця. Молитва прослави, подяки і прохання – це вияв покори, довіри і надії на Всемогутнього Бога. Жертвоприношення – це поєднання з Христом у його найбільшій жертві. Кожне наше терпіння стає благословенням, якщо єднаємо його із Терпінням нашого Спасителя. Обітничі і обіти – це вияв надії на Бога, що і він є вірний своїм обітничам і дасть ласку тим, які про неї просять. Усі вищезгадані акти людської волі – це вияв нашої віри, надії та любові.

о. Роман ВЛАШИН

Отже, найперше нам потрібно розв'язати той сумнів, що святе причастя це тільки символ тіла і крові Христа, а не його реальна присутність.

Нагадаю, що так вчать протестантські церкви, а саме: лютерани, кальвіністи та баптисти (євангелісти, п'ятидесятники та адвентисти), а також цю ересь проповідує найбільша сучасна секта Свідків Єгови. Сам Христос їм це заперечує коли говорить: «Беріть, їжте: це моє тіло». Потім узяв чашу, воздав хвалу і подав їм, кажучи: «Пийте з неї всі, бо це кров моя Нового Завіту, яка за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Мт. 26,26-28). Якби Ісус мав на увазі тільки символіку тіла і крові тоді логічно, що його слова були б приблизно такі: «Беріть, їжте бо це є символ мого тіла і беріть, пийте бо це є символ моєї крові», – але Христос каже буквально: «...це моє тіло... і ...це кров моя...». Тому робимо для себе чітку позицію, якщо вище перелічені протестантські церкви та Свідки Єгови сумніваються у правдивості слів Христа, то, отже, потрібно сумніватися в тому що вони навчають.

Другим підтвердженням правдивої присутності Христа у Святому Причасті це є двохтисячолітнє навчання Церковного уряду та наука Святих Отців, вчителів та праведників Церкви. Ось як навчає Церква через постанови Тридентійського собору: «У пресвятому таїнстві Євхаристії перебувають правдиво, дійсно і сутнісно, Тіло і Кров, поєднані з душею і Божеством Господа нашого Ісуса Христа, а отже, цілий Христос». А святий Йоан Золотоустий про Причастя каже: «Як багато людей сьогодні говорять: Я бажав би побачити Христове обличчя, образ, одяг, взуття! Ось, ти бачиш Його, дотикаєшся до Нього, споживаєш Його. Ти бажав би бачити Його одягу, а Він дає тобі себе самого, і не тільки бачити, але й дотикатися, взивати і споживати». Після таких слів очевидним є те, що ні в навчанні Церкви, ні в словах святих ми не бачимо жодного сумніву, але навпаки тільки підтвердження правдивої присутності Христа у Святому Причасті.

Крім віри в реальну присутність Христа в Святей Євхаристії важливо є знати нам також те, в якому стані ми можемо приступати до святого Причастя.

Святий апостол Павло говорить: «Тому хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за тіло і кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають» (1 Кор. 11,27-30). Ап. Павло говорить про пробу, про випробування своєї совісті, тобто про іспит сумління. Та не вистачає тільки побачити свої гріхи, перед причастям св. Тайн нам необхідно із щирим жалем визнати їх перед священником у сповіді, і тільки тоді із чистим сумлінням ми можемо приступати до Святого Причастя. В іншому випадку причастя яке людина приймає у стані важкого гріха є свято-тацьким, тобто таким, що зневажає Бога, і таким чином людина поповнює у собі ще один важкий гріх.

Наступне питання, яке часто задають люди: скільки разів я можу йти до Причастя після останньої сповіді і, взагалі, як часто потрібно причащатися?

Чим частіше ми причащаємося, тим краще, але завжди пам'ятаймо, що на першому місці не має бути кількість, але якість. Кожного разу коли приймаємо Христа у святих Тайнах маємо бути вільні від важкого гріха (малі гріхи не є перешкодою до святого причастя), а якщо ж і згрішили то відразу ж повинні висповідатися. До щоденного й частого причастя Церква не вимагає сповідатися кожний

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ

*«...Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете його кров, не матимете життя в собі»
(Йо. 6,53)*

Ці слова Ісуса Христа, що їх записав святий апостол і євангеліст Йоан мають стати для нас доповіддю у нашому житті. Тому з огляду на те, що саме ця правда віри є запорукою для нашого спасіння, багато сучасних релігійних рухів, сект та організацій, які видають себе за правдиві церкви, напрому заперечують реальну присутність Ісуса Христа у Святому Таїнстві Причастя.

У цій статті ми постараємося розглянути найактуальніші питання, що можуть зацікавити нас стосовно Святого Причастя. Богословська, догматична, літургійна та, зрештою, і практична сторона цієї теми, не є, на жаль, загально відома для всіх вірних Католицької Церкви, тому власне метою цієї статті є глибше пізнати для себе те, в що ми віримо і розв'язати будь-які сумніви, що повстають у наших серцях.

раз, можна й більше разів причащатися без сповіді, якщо хтось довго не допускається тяжкого гріха. На практиці, можна щодня причащатися, а сповідатися – раз у два тижні чи рідше.

Та з цим питанням пов'язана і друга думка, яка часто побутує у тих людях, які рідко коли, або взагалі не причащаються. А чи не стане це щоденне причастя для нас буденним і байдужим?

На цю думку дає відповідь святий Бонавентура, коли пояснює: «Ваші причастя байдужі, причащайтесь навіть тоді, коли ви доручаетесь Божому Милосердю. Бо ж нам потрібен лікар більше, коли ми відчуваємо себе більше хворими». Святий Франциск Сальський говорить так само: «Повинні б причащатися два роди людей: досконалі і недосконалі: перші – аби бути витривалістю у досконалості, а другі – щоб дійти до досконалості». Святий Василій Великий також часто закликав своїх вірних до щоденного Святого Причастя такими словами:

«Щоденно причащатися і приймати святе Тіло і Кров Христа – це добре й дуже корисно, бо Христос ясно сказав: «Хто їсть моє Тіло і п'є мою Кров, має життя вічне». Праведний Іоанн Кронштадтський вказував на забуте апостольське правило відлучати від Церкви тих, хто три тижні не причащався. «Спочатку було так, що той, хто не бажав причащатися, не приходив на святу Літургію. Та різні синоди на Сході й на Заході починають накладати церковні кари на тих, хто кілька тижнів у неділі не був на ній. Так постає новий звичай: можна бути на Літургії і не причащатися. Церква намагається унормувати причащення вірних. У 9 Апостольському правилі сказано: «Усіх тих вірних, які приходять до церкви і слухають Святого Письма, але не залишаються до кінця на молитві і не причащаються, треба відлучити як таких, що творять зазолот у церкви». Те саме повторює помісний Антіохійський Собор (341) і додає, що «такі особи так довго мають бути відлучені від Церкви, доки не відбудуть сповіді, дадут оwoчі покути й проситимуть пробачення, і щойно тоді зможуть дістати прощення» (Правило 2). Преподобний Серафим Саровський заповідав одним монахином: «неодмінно потрібно сповідатися і причащатися і чим частіше, тим краще, не краяти себе думкою, що негідна; і не слід пропускати можливості якомога частіше користуватися благодаттю, дарованою Причастям Святих Христових Тайн». Як пише архієпископ Арсеній (Чудовський), «постійне Причастя має бути ідеалом усіх християн. Але ворог роду людського відразу зрозумів, яку силу дарував нам Господь у Святих Тайнах. І він почав відводити

християн від Святого Причастя». З історії християнства ми знаємо, що спочатку християни причащалися щодня і ця практика щоденного й частого святого причастя тривала в Церкві до V століття. Пізніше цей гарний звичай починає поволі занепадати. Згодом причащалися чотири рази на тиждень, далі в неділю і свята, а там – у всі пости, тобто чотири рази на рік, нарешті ледь-ледь раз на рік, а інші й того рідше. «Християнин завжди повинен бути готовий і до смерті, і до Причастя», – говорив один із духовних отців. «Причащайтесь частіше і не говоріть, що недостойні, – закликає праведний Алексій Мечов. – Якщо ти так говоритимеш, то ніколи не причащатимешся, тому що ніколи не будеш достойний. Ви вважаєте, що на землі є хоча б одна людина, гідна Причастя Святих Тайн? Ніхто цього не достойний, а якщо ми все ж таки причащаємося, то лише з особливого милосердя Божого. Не ми були створені для Причастя, а Причастя для нас. Саме ми – грішні, недостойні, слабкі – більш, ніж будь-хто інший, потребуємо цього спасительного джерела». Тому проаналізувавши думки багатьох святих, праведників та просто слова духовних осіб, можемо з впевненістю сказати, що той хто не причащається сам власними руками відштовхує себе від Бога та стає байдужим на великий вияв Його милосердя.

І на останок розглянемо з вами питання, що стосується літургійно-практичної сторони Святого Причастя. Отже, як правильно потрібно поводити себе перед, підчас та після Святого Причастя?

– Найперше, той хто хоче приступити до Причастя повинен виконати три умови гідного прийняття Святого Причастя: 1) не мати важкого гріха; 2) дотриматись мінімум одну годину євхаристійного посту (вода і ліки не ламають піст); 3) знати, що ми приймаємо тіло і кров самого Господа Ісуса Христа під видами хліба і вина.

– Заздалегідь, не перед самою Чашею, потрібно перехреститися. Якщо причасників багато, то, щоб не заважати іншим, перехреститися потрібно завчасно.

– Руки потрібно скласти хрестоподібно на грудях: праву поверх лівої, і так причащатися; відходити від Чаші потрібно також склавши руки.

– Підійшовши до Чаші, слід голосно й виразно назвати своє ім'я, широко відкрити уста та якомога сильніше відхилити голову назад при цьому ні в якому разі не можна закривати очі, тому що ми почнемо хитатись і є небезпека священнику опустити святи Тайни.

– Уста можемо закривати тільки після того як священник забере ложечку з уст.

– Облизувати ложечку не можна.

– Святи тайни можна розжувати (якщо це необхідно) і негайно проковтнути їх.

– Якщо є потреба, можна скористатися рушничком, що його тримає священник, і витерти уста.

– Не можна торкатися Чаші руками і цілувати руку священника. Біля Чаші хреститися не слід – піднімаючи руку для хресного знамення, можна ненавмисне штовхнути священника з Чашею і розлити Святи Дари.

– Також після причастя відразу не треба цілувати ікони на тетраподі, тому що є небезпека зневажити святи тайни, які ще можуть бути у нас на устах.

– Прийшовши додому, слід насамперед, прочитати подячні молитви після Святого Причастя; якщо їх читають у храмі після закінчення служби, треба вислухати молитви там.

Надіємося, що ці коротенькі повчальні роздуми над святим причастям та практичні поради допоможуть нам на краще змінити своє життя, більше уповати на його милосердя та цінувати те найдорожче, що залишило по собі Христос – Пресвяту Євхаристію.

ДУХОВНЕ ЧИТАННЯ

МИСТЕЦТВО МОЛИТВИ зі збірника поучень Святих Отців

Продовження. Початок у №4 (11) 2011

ГЛАВА III: МОЛИТВА, ЯКУ ПРОМОВЛЯЄМО УСТАМИ, А УМОМ БЛУКАЄМО ДЕІНДЕ — Є НИЩО

Не буде недоречним пригадати тут деякі нелегкі для розуміння апостольські вислови про молитву, яка твориться духом і умом, і тим покласти початок розмірковуванню.

У посланні до Ефесян св. ап. Павло радить молитися духом: «моліться завжди в душі всякою молитвою і благоговінням» (Еф. 6, 18). Той самий апостол у посланні до Коринтян говорить: «Дух мій молиться, а розум мій без плоду» (1 Кор. 14, 14).

Як же ж це буває, що людина молиться духом, а ум її лишається безплідним?

Слово «дух» у Святому Писанні розуміється в людині по-різному. Іноді воно вживається у значенні дихання, інколи у значенні самої душі, інколи у значенні якого-будь бажання і намірення, як добро, так і злого, а також в розумінні якої-небудь чесноти або нечесноти, як-то: дух покори, дух любові, дух милосердя і протилежні їм: дух гордості, дух ненависті, дух грошолюбства та інше. Іноді ж слово «дух» вживається на означення якого-небудь дару Святого Духа, як, наприклад, дух премудрості, дух розуму, дух прозорливості й подібне, а іноді й у значенні самого ума, як знайдемо у того ж апостола: «...відновляйтеся духом вашого ума» (Еф. 4, 23).

Коли апостол радить ефесянам молитися духом, то тут замість духа він розуміє сам ум, який людина під час

молитви повинна спрямувати до Бога. Коли ж у Посланні до коринтян він говорить про дух, що молиться, і про ум, який перебуває безплідним, то в даному місці апостол розуміє дух у значенні голосу і дихання людського, ніби говорячи про них: яка користь вам, коринтяни, якщо ви молитесь лише голосом вашого дихання, а ум ваш не слухає молитви, а мріє про щось інше? Яка користь говорити язиком багато, а умом не слухати те, що говориться, якщо б навіть і десятки тисяч слів промовила ти язиком, о людино! Яка користь від того, якщо б на все горло, наскільки дозволить дихання твоє, заспіваєш, а ум твій не стоїть перед Богом і не бачить Його, але відхиляється думками в інше місце? Така молитва не принесе тобі ніякої користі, не буде почута Богом і лишиться безплідною. Добре розсудив і св. Кипріян, кажучи: «Як ти хочеш бути почутим Богом, коли і сам себе не чуєш? Хочеш, щоби Бог пам'ятав про тебе, коли ти молишся, а сам про себе не пам'ятаєш?» Апостол ставить коринтянам, а разом з ними і всім нам, у приклад себе, говорячи: «Буду молитися духом, а й розумом буду молитись. Буду співати духом, а й розумом буду співати» (1 Кор. 14, 15). Коли, — говорить він цим, — я молюся язиком і голосом, який походить від мого дихання, то повинен молитися й умом.

ГЛАВА IV: КОРОТКА, АЛЕ ЧАСТО ПОВТОРЮВАНА МОЛИТВА Є КОРИСНІШОЮ, НІЖ ДОВГОТРИВАЛА

Від умілих у богомисленні дізнався я відносно молитви, яка твориться умом від серця, що теплішою і кориснішою буває та, котра коротко, але частіше твориться, ніж тривала молитва. Хоча й довготривала молитва буває дуже корисною, але тільки для досконалих, а не для початківців. У довготривалій молитві ум незвикло до неї людини не може довго стояти перед Богом, а звичайно, поборений неміччю непостійності, захоплюється зовнішнім, і тому теплота духа у нього швидко встигає. Така молитва є вже не молитва,

а лише збентеження ума внаслідок відхилення думок туди й сюди, що буває як в церковних соборних співах, так і в келійних правилах, які довго вичитуються. Коротка ж, але часта молитва, більш стійка, бо ум, що заглибився у Бога на короткий час, може здійснювати її з більшою теплотою. Тому і Господь говорить: «А коли молитесь, не говоріть зайвого» (Мт. 6, 7), бо не через багатослів'я будете почуті. І Йоан Лівствичник повчає: «Не намагайся багато говорити, щоб не розсіявся ум в пошуках слів. Лише одне слово митаря умилостивило Бога і одне ж слово віри врятувало розбійника. Зайве багатослів'я в молитві розпорошує ум в мрійливостях, тоді як єдинослів'я допомагає зібрати ум».

Але хтось скаже: чому апостол у посланні до солунян говорить так: «Моліться без перерви» (1 Сол. 5, 17)?

Звичайно в Писанні діло, яке твориться часто, називається таким, що твориться завжди, наприклад: «...в перший намет увиходять завжди священники, виконуючи служби», тобто у всі встановлені на «то години, а не безперервно, вдень і вночі, часто, а не безвихідно» (Євр. 9, 6). Якщо ж священники і були безвихідно в храмі, оберігаючи вогонь, що зійшов з неба, докладаючи у нього паливо, щоб він не згас, однак робили це не всі разом, але мінючись чергами, як написано і про святого Захарія: «Захарія за порядком своєї черги служив перед Богом» (Лк. 1, 8). Подібно до цього треба думати і про молитву, яку апостол наказує творити беззастанно, бо неможливо людині перебувати в молитві так, щоб не перервати її ні вдень, ні вночі. Бо ж потрібен час і на інші справи, на необхідні клопотання по господарству, як то: час на працю, час на бесіду, час на їжу і пиття, час на відпочинок і сон. Як же ж можна безперестанно молитися інакше, ніж як тільки молитися часто? А молитва, яка твориться часто, вважається безперестанною. Отже, нехай твоя часта, але коротка молитва не помножується

зайвими словами, як вчать про це й святі Отці. Св. Теофілакт у тлумаченні на Євангеліє від Матея написав так: «Не належить продовжувати молитву, а краще мало, проте часто молитися» (гл. VI). А в Золотоустого в бесідах на Апостольські послання Павла пишеться так: «Хто говорить зайве в молитві, той не молиться, а пустословить» (Й. Золотоустий до Ефес. VI, бесіда 24). Крім того, Теофілакт говорить в тлумаченні на той же вищевказаний євангельський фрагмент так: «Зайве говоріння є пустослів'я». Добре сказав апостол: «...волю п'ять слів розумом моїм сказати..., ніж десять тисяч слів мовами» (1 Кор. 14, 19), тобто краще сотворити коротку молитву до Бога, але з увагою, ніж вимовляти безліч слів без уваги і тільки дарма наповнювати повітря своїми словами та звуком.

Крім того, вищевказані апостольські слова: «Моліться без перерви» (1 Сол. 5, 17) потрібно тлумачити у значенні молитви, яка твориться умом, бо ум може бути завжди спрямований до Бога і молитися Йому беззастанно.

Отже, почни тепер, о душе, потрохи братися за визначене для тебе навчання, почни в ім'я Господа, згідно повчання апостола, який говорить так: «І все, щоб ви тільки й робили, — все чиніть в ім'я Господа Ісуса, дякуючи Богові Отцеві через Нього» (Кол. 3, 17), тобто творіть все, ніби це Він творить, з добрим наміром, а не стільки задля своєї користі, хоча б і духовної, скільки для слави Божої, щоб у всіх ваших словах, ділах і думках прославлялося ім'я Господа Ісуса Христа, Спасителя нашого.

Перш за все з'ясуй для себе коротко, що таке молитва?

Молитва це звернення ума і думок до Бога; молитися — значить стояти своїм умом перед Богом, невідхильно мислено дивитися на Нього і бесідувати з Ним у благоговійному страсі та упованні.

Отже, збери всі думки твої і, відклавши зовнішні життєві турботи, скеруй свій ум до Бога, вповні звертаючи його до Нього.

АКЦІЯ!

Хочемо пригадати всім, що на нашій парафії продовжуються АКЦІЇ, зібрані гроші з яких будуть направлені на будівництво монастирського храму святих Кирила і Методія:

Придбавши новий
ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР
на 2012 рік, ви спричиняєтеся
до будівництва нашої святині.

Придбавши релігійну літературу та вервиці у «Монастирській Книгарні», ви спричиняєтеся до будівництва нашої святині.

Акція: «Цеглинка на будівництво храму» — магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом у гривнях.

Акція: «Купи футболку — будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Свв. Кирила і Методія», Ви маєте пам'ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.

Акція: «Парафіяльне горнятко для моїх сусідів». Хто придбає горнятко з написом «Парафія Кирила і Методія» — робить подарунок своїм сусідам і так допомагає будувати храм!

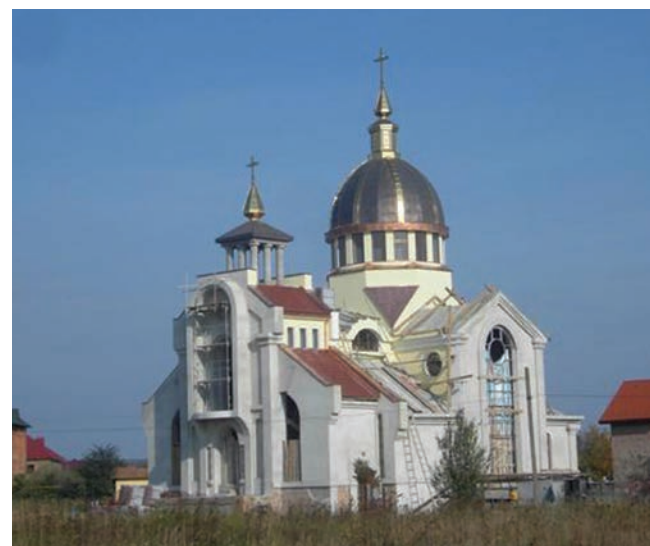
ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІЯН ТА ГОСТЕЙ МОНАСТІРЯ!

Ми маємо велику благодать – відправляти недільні богослужіння у цокольному приміщенні нашого храму. Монастир вже не вміщав усіх людей. Згадуючи минулі роки і, зокрема останні два, ми дуже вдячні тим, хто терпеливо зносив незручності, пов'язані з браком великого приміщення. Напевно, легше було б просто поїхати до вже збудованого храму, але ми разом переживали ці незручності і зараз спільно тішимося нашим поступом.

Ми не можемо зупинити роботи, тому просимо ВАШОЇ, хоч і найменшої, фінансової допомоги.

Одночасно ми замовили ДЗВІН для церкви, який виливається на фабриці дзвонів у Перемишлі. Тому проводиться збірка грошей. Дзвін, який мав би скликати вірних до храму та повідомляти про радісні і сумні хвилини з життя парафіян. Хто би хотів стати жертводавцем дзвону (кілограмів багато і грошей потрібно багато), то звертайтеся безпосередньо до о. Йосафата Бойка, ВС.

Ми просимо Вас допомогти нам у реалізації нашого спільного наміру – будівництва монастирського храму святих Кирила і Методія. Ваша найменша лепта стане для нас допомогою у продовженні здійснення цієї благородної справи – будівництва святині.

Банківські реквізити для перерахування пожертв:
Чоловічий Монастир Володченого Слова,
Код 25597817
 р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,
 м. Івано-Франківськ, МФО 336310

Розпорядок богослужінь: Жовтень 2011

Субота, 8: ПРОЩА ЧЕРНЕЧОЇ РОДИНИ ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА ДО ЗАРВАНИЦІ
 (Божественна Літургія у Зарваниці)

Неділя, 9: XVII по ЗСД. Апостола Йоана Богослова

08.15: Утрєня.

09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 12: 18.00: Божественна Літургія за родини

П'ятниця, 14: ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

08.15: Утрєня.

09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Субота, 15:

08.15: Утрєня.

09.00 – Божественна Літургія за померлих, Панахида.

Неділя, 16: XVIII по ЗСД

08.15: Утрєня.

09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 19: Ап. Томи.

18.00: Божественна Літургія за родини

Субота, 22:

08.15: Утрєня.

09.00 – Божественна Літургія за померлих, Панахида.

Неділя, 23: XIX по ЗСД

08.15: Утрєня.

09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 26:

18.00: Божественна Літургія за родини

Субота, 29:

08.15: Утрєня.

09.00 – Божественна Літургія за померлих, Панахида.

Неділя, 30: XX по ЗСД. ХРИСТА ЦАРЯ

08.15: Утрєня.

09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Видавець: Парафія Св. рівноапостольних Кирила і Методія, УГКЦ
Відповідальний: о. Йосафат Бойко, ВС
Група помічників: о. Роман Влашин, о. д-н Антоній Вацеба, ВС, о. д-н Теодосій Савчук, ВС.
Адреса: вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина), м. Івано-Франківськ, 76493, www.pkm.if.ua, mail: josafatboyko@ive.org
Комп'ютерна верстка: Ольга Масловська
Друк: Друкарня «Фоліант», зам. №257, Тел: 0342 502165, м. Івано-Франківськ, вул. Старозамкова, 2

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.

◆ Наші добродієць

VENUIAN Меблі Venezia

вул. Набережна ім. Стефаника, 25, тел./факс: (0342) 57-18-04
 моб.: +38 (050) 433-40-96, моб.: +38 (050) 433-40-98

«ФОЛІАНТ» Друкарня

ВІЗИТКИ, КАЛЕНДАРІ, БУКЛЕТИ, ПЛАКАТИ, ГРАМОТИ, КНИГИ, ЛИСТІВКИ, МЕНЮ, БЛАНКИ, та інше поліграфічне

м. Івано-Франківськ, вул. Старозамкова, 2, тел. (0342) 50-21-65, 50-91-04
 www.foliant.if.ua

Робимо те що вміємо, - вміємо друкувати

Ресторан-готель

ЗЕЛЕНИЙ КЛИН

м. Івано-Франківськ
 с. Крихівці (об'їздна Набережна)
 Тел. 050 4337854
 Тел / факс (0342) 77-41-06

Івано-Франківський МІСЬКОМЛЗАВОД

76003, м. Івано-Франківськ
 вул. Ушинського, 2
 Тел/факс: +38 (03422) 46181
 +38 (0342) 773446
 E-mail: moloko@com.if.ua

Адреса
 76018 м. Івано-Франківськ
 вул. Галицька 67, офіс 601

ВАМБУД

Телефони
 (0342) 711-901, 711-900

Електронна пошта
 vambud@i.ua

МИ ЗБУДУЄМО ВАШЕ МАЙБУТНЄ

ІВО ОПТИКА

ВСІМ І КОЖНОМУ

www.ivooptika.if.ua

МАГАЗИН ОПТИКИ

ВУЛ. ГАЛИЦЬКА, 25
 М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
 (050) 581 4423
 (067) 344 6713

с. Підлісся, Тисменицький район
 (10 км від Івано-Франківська, район автобазару)

РЕСТОРАН «Полянська» КОЛИБА

Зал до 150 осіб
 Жива музика
 Великий танцювальний майданчик
 Літній майданчик для танців

Готель

А також в подарунок від закладу:
 Автобус для доставки гостей
 Весілля до ранку
 Гуцульський стіл
 Оформлення залу
 Номер для молодят

тел. 067 34 47 903
 тел. 095 08 69 288